

«PHOTOTREKKING 2»

En el passat MÈTODE vàrem parlar d'una de les modalitats de la caça fotogràfica, en concret de la de seguiment, que consisteix a buscar i seguir l'animal fins a situar-nos tan a prop seu com sigui possible. En aquest article es completen les explicacions de la tècnica.

■ SEGONA PART DE LA FOTOGRAFIA DE SEGUIMENT

Un cop ja ens haguem acostat prou a «la víctima» del nostre *phototrekking*, tal com descrivíem, cal decidir quan convé fer la primera foto. Cadascú actua de manera diferent, sovint intuïtiva, i també depèn de la importància de l'exemplar: si és una espècie rara, si no l'heu fotografiat mai... En tot cas, es pot donar un seguit de recomanacions.

Procediment de la presa

Sempre és millor no ser garrepa amb els fotogrames, ja que no sabeu quan tornareu a tenir una ocasió semblant. Les primeres fotos solen fer-se sense trípode per a assegurar alguna imatge com sigui. Però cal tenir present que la fotografia guanyarà molt si us podeu recolzar sobre alguna cosa: un arbre, una pedra, la motxilla, l'esquena del company...

Però què passa si no és possible? Doncs aleshores cal adoptar la millor posició. Si podem seure, augmentarem molt l'estabilitat. Si no, ens estirem al terra, recolzant-nos sobre els colzes. Si la vegetació ens ho impedeix, ens posem amb un genoll a terra. Si no hi ha més remei que fotografiar drets, hem d'estar ben quietes,

«LA NITIDESA DE LA FOTOGRAFIA GUANYARÀ MOLT SI ENS RECOLZEM D'ALGUNA MANERA»

amb les cames separades i recolzant el colze esquerre sobre el nostre cos. En el moment de disparar estarem com una estàtua, evitant que la mà dreta faci força (només baixa el dit sobre el botó!) i no respirarem.

Sense presses, però de manera decidida, hem de fer almenys tres fotos, que serien: el que indica el fotòmetre, una sobreexposada i una subexposada (1/3 o 2/3 de pas). Fixem-nos a enfocar el cap, i de manera especial l'ull, el qual quedarà millor si li toca directament el sol. Un cop fetes aquestes primeres preses, mirarem d'acostar-nos-hi més i anirem modificant l'enquadrament. Si veiem que l'animal s'inquieta pel *clic* de la càmera, la podem embolicar amb un jersei o similar: això disminuirà molt la remor. De tant en tant ens trobarem amb un animal que ens deixa acostar-nos-hi molt. És el moment de treure el teleconvertidor i obtenir imatges de més qualitat.

Consideracions finals

Si som en un lloc molt fred, se'ns pot acabar la pila, però, si no tenim recanvi, encara podríem fer unes quantes fotos si l'escalfem fregant-la amb les mans o tocant-la amb el cos. I no la llencem, ja que quan torni a pujar la temperatura, recuperarà l'energia. Si tenim piles de recanvi –com cal– les hem de portar en una butxaca interior: així estaran sempre a punt. I si hem de passar la nit a fora, la càmera i totes les piles han de dormir amb nosaltres: dins el sac... l'endemà «tot l'equip» es despertarà calentet i disposat a fer fotos a tota potència.

Hem de procurar tenir el sol darrere nostre, però a un costat, és a dir, no a l'esquena mateix. Ara bé, si no

hi ha manera d'evitar el contrallum, aleshores aprofitarem per a fer una bona silueta de l'animal. En aquest cas, és inútil «sobrexposar uns punts» com indiquen no pocs manuals, ja que mai traurem una bona foto; el que aconsello és tot el contrari: subexposar d'un a tres punts perquè la silueta quedi ben negra. L'animal ha d'estar en una posició identificable i nosaltres hem de buscar el seu perfil més característic.

No hem d'oblidar d'aprofitar les caminades per a obtenir bones fotos de paisatge. I si ens costa trobar exemplars, es pot anar als punts de més probabilitat: llocs on van a beure (riuets, llacunes, fonts...), a menjar (per exemple, cadàvers per als voltors), a banyar-se (molts ocells), a prendre sal (el cas dels isards)... També es poden instal·lar sistemes de barreres IR o làser que es disparen quan s'interrompen, així com atreure els ocells amb enregistraments de llurs veus, com els de la guia sonora ibèrica (alosa@sonidosdelanaturaleza.com). Tanmateix, tot això ja entra més dins del tipus de caça fotogràfica a l'aguait, que serà motiu d'un proper lliurament.

A vegades, perquè l'animal giri el cap, es pot fer un espetec amb la boca o trencar una branca... però volem remarcar que, tot i poder-se fer moltes coses per a fotografiar fauna, mai se l'ha de perjudicar i, per sobre d'aconseguir una bona foto, sempre ha de prevaler el respecte per l'animal.

Les fotos

Les imatges han estat preses en una sessió de *phototrekking*, concretament en l'aproximació a un grup d'isards meridionals (*Rupicapra pyrenaica*), de la subespècie pirinenca (*pyrenaica*), a la serra del Cadí.

ALBERT MASÓ

Biòleg i fotògraf de la natura

4 Perquè el protagonista giri el cap, es pot fer un espetec amb la boca o trencar una branca... però mai s'ha de perjudicar la fauna i, per sobre d'aconseguir una bona foto, sempre ha de prevaler el respecte per l'animal.

